

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatelky: **Ing. E. P.**, zastoupená Mgr. Tomášem Bobkem, advokátem se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti odpůrci: **Rada města Trutnov**, se sídlem Slovanské náměstí 165, Trutnov, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 12. 2025, č. j. 30 A 63/2025-68

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Odpůrce vydal dne 25. 9. 2024 územní opatření o stavební uzávěře č. j. 02/2024/ROM, které nabylo účinnosti dne 14. 10. 2024 (dále také jen „stavební uzávěra“ nebo „územní opatření“), a to v souvislosti s postupem k vydání Změny č. 6 Územního plánu Trutnov, o jejímž pořízení rozhodlo zastupitelstvo města v dubnu téhož roku.

[2] Navrhovatelka vlastní v území dotčeném stavební uzávěrou dva pozemky (plocha X). V řízení před Krajským soudem v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) proto napadla stavební uzávěru návrhem na její zrušení. V něm namítala, že stavební uzávěra je ve vztahu k jejím pozemkům nepřiměřená a případná stavební činnost na nich by nikterak nemohla znemožnit ani ztížit využití území sledované změnou územního plánu. Stanovení stavební uzávěry bylo podle navrhovatelky nadbytečné, neboť výstavbě beztak brání již územním plánem stanovená etapizace výstavby. Námitky, které navrhovatelka uplatnila proti návrhu

stavební uzávěry přitom odpůrce nevypořádal řádně. Postup města v procesu přijímání změny územního plánu byl nadto vůči ní účelový.

[3] Krajský soud shora označeným rozsudkem návrh jako nedůvodný zamítl. V jeho odůvodnění předně konstatoval, že vzdor vydání stavební uzávěry za účinnosti stavebního zákona z roku 2021 je třeba věc posoudit podle předešlé právní úpravy v zákoně č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“).

[4] Námitce nepřiměřeného rozsahu stavební uzávěry krajský soud nepřisvědčil, neboť důvodem vydání stavební uzávěry nebylo pouze zpřesnění dříve vymezeného koridoru veřejně prospěšné stavby tzv. západního obchvatu Trutnova a jeho napojení na sjezd z dálnice D11, nýbrž jsou zde i další důvody, které s tímto primárním cílem přijímání územního plánu úzce souvisejí. U všech dotčených pozemků je nutné prověřit, zda je dostatečně zajištěna ochrana koridoru západního obchvatu v územním plánu Trutnov a zároveň zjistit jeho možné rozšíření v místech napojení zastavitelných ploch na tuto dopravní stavbu. Stavební uzávěra dále chrání také vymezené území před dalším zhoršením odtokových poměrů a úplným vyčerpáním kapacit čerpacích stanic odpadních vod v lokalitě. S touto námitkou se nadto podle názoru krajského soudu odpůrce dostatečně podrobně vypořádal v odůvodnění územního opatření. Stran rozsahu stavební uzávěry odpůrce podle krajského soudu dostatečně konkrétně zdůvodnil, proč regulace zasahuje i pozemky, na nichž stavba tzv. západního obchvatu přímo nepovede.

[5] Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku účelovosti změny funkčního využití plochy, ke které došlo v rámci schvalování změny územního plánu. Navrhovatelka ji totiž měla namítat právě v procesu jejího vydání. Změna funkčního využití ploch nadto sama o sobě nebyla důvodem vydání stavební uzávěry. Namítanou duplicitu zákazu stavební činnosti, který vedle stavební uzávěry plyne současně i z územním plánem stanovené etapizace výstavby (tj. že výstavba na dotčených pozemcích bude podmíněna mimo jiné výstavbou západního obchvatu města), krajský soud sice připustil, zdůraznil však, že omezení výstavby tím pádem není pro adresáty obou regulací ničím novým a obsah územního plánu se tak propisuje i do stavební uzávěry.

[6] K otázce nedostatku proporcionality stavební uzávěry krajský soud odkázal na odůvodnění územního opatření, z něhož jsou zřejmé hlavní legitimní cíle, tj. ochrana koridoru západního obchvatu včetně dopravního napojení jednotlivých ploch, ochrana řádného odtoku dešťových vod a zajištění dostatečné kapacity čerpacích stanic odpadních vod. Pro dosažení těchto legitimních cílů je třeba získat čas, který účinky stavební uzávěry poskytnou a omezí činnosti, které by mohly ztížit nebo znemožnit dosažení těchto cílů. Stran přiměřenosti uzávěry soud odkázal také na příslušné části odůvodnění územního opatření.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhla, aby kasační soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání.

pokračování

[8] Stěžovatelka setrvala na již dříve uplatněné námitce, podle níž Změna č. 6 Územního plánu Trutnov (dále jen „změna územního plánu“) nepočítá s úplnou změnou umístění koridoru tzv. západního obchvatu a předmětné pozemky stěžovatelky tak nejsou zpřesněním vymezení koridoru veřejně prospěšné stavby silničního obchvatu města reálně dotčeny. Současně nebylo prokázáno, že by samotná existence stavební činnosti na pozemcích stěžovatelky znemožnila nebo podstatně ztížila budoucí realizaci zamýšlených úprav. Konkrétní šíře koridoru má být přitom vymezena teprve na základě technicko-ekonomické studie, která ovšem v době vydání stavební uzávěry ještě neexistovala. Chybí zde tedy vazba mezi deklarovaným cílem změny územního plánu a plošným zákazem stavební činnosti. Zákonný předpoklad, že by stavební činnost ve vymezené ploše ztížila nebo dokonce znemožnila plánované využití území, proto podle stěžovatelky nemohl být naplněn. Krajský soud nadto tuto již v návrhu uplatněnou námitku vypořádal jen zcela formálně, neboť pouze odkázal na příslušné pasáže odůvodnění stavební uzávěry. Jako nepřiléhavý pak stěžovatelka hodnotila krajským soudem učiněný odkaz na související rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2024, č. j. 6 As 164/2023-67, protože ten řeší skutkově i právně odlišnou situaci.

[9] Nedostatečně pak byla podle stěžovatelky zdůvodněna také potřeba prověření hydrogeologických poměrů. Vzhledem k tomu, jak významně zasahuje regulace do vlastnického práva, přitom musí být její legitimní cíle konkrétně a přesvědčivě zdůvodněny. V daném případě však stojí stavební uzávěra jen na zcela abstraktních a podmíněných úvahách. Stěžovatelka rovněž tvrdila, že k dodatečné změně funkčního využití dotčených pozemků v procesu schvalování změny územního plánu došlo účelově až poté, co uplatnila námitky proti návrhu stavební uzávěry. Krajský soud nadto připustil, že stavení uzávěra zdvojuje pravidlo zanesené již v územním plánu, který výstavbu v dotčené ploše podmiňuje realizací západního obchvatu města. Neodpověděl však na otázku, proč je třeba reglementovat stavební uzávěrou pravidlo, které je již obsaženo v územním plánu. Nevypořádal také námitku, podle níž nebyla odpůrcem dostatečně osvětlena proporcionalita stavební uzávěry.

[10] Odpůrce ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že účelem stavební uzávěry není jen stabilizace trasy tzv. západního obchvatu Trutnova, nýbrž i prověření hydrogeologických poměrů zastavitelných ploch, neboť jejich zastavění by potenciálně snížilo retenční schopnost půdy. K zaplavování níže položených pozemků přitom dochází již nyní. Dotčené pozemky sice nebudou přímo součástí tzv. západního obchvatu, jejich napojení na něj je však třeba racionálně plánovat dříve, než budou zastavěny. Stavební uzávěra sama o sobě nemůže přinést hydrogeologické prověření území ani studie řešení dalších otázek, avšak dočasně stabilizuje území, aby těmito postupům nic nebránilo.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté rozsudek krajského soudu přezkoumal podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v rozsahu napadeném kasační stížností. Vady, kterými by byl povinen se zabývat i bez návrhu, byly součástí kasačních námitek.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka obdobně jako v řízení před krajským soudem namítala, že odpůrce dostatečně nezdůvodnil již samotnou potřebu vyhlásit v dotčeném území stavební uzávěru s tím, že mezi zákazem stavební činnosti a změnou územního plánu chybí věcná souvislost a územní opatření tak nesplňuje podmínky upravené v ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona. Podle něj platí, že „[Ú]zemní opatření o stavební uzávěře, které se vydává jako opatření obecné povahy podle správního řádu, omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí či opatření v území, jímž se upravuje využití území. Územní opatření o stavební uzávěře lze vydat také v případech, jestliže je zrušeno nebo změněno rozhodnutí o námitkách nebo zrušeno opatření obecné povahy o vydání územně plánovací dokumentace, případně jeho část. Územním opatřením o stavební uzávěře nelze omezit nebo zakázat udržovací práce.“

[14] Není pochyb, že stanovení stavební uzávěry představuje závažný zásah do vlastnického práva. Potřeba tohoto zásahu proto musí být náležitě zdůvodněna. Správní orgán je proto povinen dostatečně určitě vymezit cíle (účel), jakož i zvolený rozsah této regulace (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2014, č. j. 3 AOs 4/2013-22). Při stanovení stavební uzávěry přitom vychází rada obce z aktuálního obsahu připravované územně plánovací dokumentace. Právě jen aktuální míře podrobnosti, resp. stavu schvalování územního plánu pak má odpovídat i odůvodnění stavební uzávěry, vydané za účelem jeho uskutečňování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2009, čj. 8 Ao 1/2009-142).

[15] Jak vyplynulo z odůvodnění územního opatření, odpůrce se v tomto ohledu opřel o obsah zadání změny územního plánu města, tj. z aktuální fáze jeho přípravy v září roku 2024. Tato změna územního plánu sice nemá, jak správně připomněla stěžovatelka, vedení budoucího koridoru silničního obchvatu města zcela změnit, má jej však zpřesnit a umožnit racionální umístění na něj navazujících sjezdů a křižovatek. Na tento cíl odpůrce v odůvodnění územního opatření výslovně poukázal (viz jeho článek V.). Kvalifikované rozhodnutí, kam umístit konkrétní navázání obchvatu města na jeho okolí, ovšem zastupitelstvo v zadání změny územního plánu podmínilo zpracováním odborného podkladu, tj. technicko-ekonomické studie. Kasačnímu soudu se jeví zcela zřejmým, že další povolování staveb v zastavitelných plochách řešeného území by mohlo již samu koncepční práci na této studii znehodnotit, pokud by v průběhu jejího zpracovávání vznikaly nové stavby a s nimi nové a stále se měnící nároky na jejich dopravní obsluhu. Právě takový zobecňující závěr přitom plyne z odůvodnění stavební uzávěry.

[16] Další cíl, s nímž výslovně počítalo již usnesení městského zastupitelstva ze dne 22. 4. 2024 o pořízení související změny územního plánu, představuje prověření hydrogeologických poměrů v řadě zastavitelných ploch, zahrnujících i stěžovatelčiny pozemky. I tento účel, tj. odborné posouzení hydrogeologických poměrů, je v územním opatření zřetelně zdůrazněn. Odpůrce v odůvodnění opatření jej nadto přiměřeně vysvětlil, když konstatoval, že rozsah zastavitelných ploch v řešeném území znamená nároky na nyní

pokračování

již nedostačující technickou infrastrukturu, konkrétně stávající kapacitu čerpací stanice odpadních vod (viz str. 4 územního opatření). Že by případná výstavba ve sledovaném území mohla znehodnotit i plánovaný hydrogeologický průzkum pak sice odpůrce neartikuloval zcela výslovně, z článku V. územního opatření však tento zcela logický závěr plyne implicitně.

[17] Jak správně již v napadeném rozsudku podotkl krajský soud, právě souhra obou shora popsaných účelů a potřeba nejprve za stabilních podmínek posoudit možnosti jejich naplnění vedla odpůrce k rozhodnutí ve vymezeném území dočasně zakázat stavební činnost. Stěžovatelce tedy nelze přisvědčit, tvrdí-li, že omezení výstavby se míjí s cíli vydání změny územního plánu. S touto otázkou se krajský soud ostatně obdobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku (str. 5) a nelze také než přitakat jeho závěru, že odpůrce účel stavební uzávěry zdůvodnil dostatečně.

[18] Kasační soud se dále věnoval otázce zdůvodnění rozsahu stavební uzávěry, resp. dopadu omezení i na pozemky vlastněné stěžovatelkou, a také tomu, nakolik se touto otázkou k námitce stěžovatelky zabýval krajský soud. Odpůrce v oddíle územního opatření věnovaném vypořádání námitek stěžovatelky srozumitelně vysvětlil, že i v předmětné zastavitelné ploše Z83 může dojít v souladu s návrhem změny územního plánu k rozšíření koridoru v místech křížení s dalšími komunikacemi. Umístění křížení přitom bude stanoveno teprve na základě výstupů odborné studie. Poukázal nadto i na potřebu provést hydrogeologický průzkum i v této ploše s tím, že s ohledem na jeho závěry může dojít i k regulaci její zastavitelnosti a podmínek využití dotčených ploch. Stěžovatelka v tomto ohledu krajskému soudu vytkla, že ohledně této otázky v rozsudku pouze odkázal na obsah příslušných pasáží na stranách 12 a 13 územního opatření. Takový postup je však podle názoru kasačního soudu zcela postačující, zvláště učinil-li tak soud jen dílčím způsobem a odkazované zdůvodnění správního orgánu má odpovídající kvalitu. O tom přitom nemá kasační soud pochybnosti. Tento přístup ostatně již aprobovala jeho ustálená judikatura, podle níž je soud oprávněn pro stručnost odkázat na důvody vyslovené správním orgánem, s nimiž se plně ztotožní, a nemusí zdlouhavě říkat jinými slovy totéž (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

[19] Stěžovatelka rovněž spatřovala vadu územního opatření ve skutečnosti, že řešení dotčeného území závisí na odborných studiích, jejichž závěry v době vyhlášení stavební uzávěry ještě nebyly známy. Kasační soud však považuje za zcela běžné, že v okamžiku rozhodnutí o pořízení územního plánu nejsou zamýšlené změny oproti stávajícímu územnímu plánu ještě přesně identifikovány a vymezeny (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1 As 454/2017-102). Nelze proto důvodně namítat, že klíčové odborné podklady umožňující další konkretizaci budoucího prostorového uspořádání ve vymezeném území nebyly v době vydání stavební uzávěry k dispozici. Jejím účelem je dočasná stabilizace území, která umožní konkrétní uspořádání v procesu schvalování územně plánovací dokumentace teprve nalézt. Ztížením či znemožněním budoucího využití území další stavební činností, jimiž ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona stanovení stavební uzávěry podmiňuje, proto nelze rozumět jen zamezení realizace konkrétního záměru (veřejně prospěšné stavby) či konkrétního funkčního využití určité plochy, nýbrž i znemožnění jakéhokoli racionálního plánování zatím jen obecně zamýšlených změn, zpracování analytických podkladů nevyjímaje.

[20] Stěžovatelce proto sice lze dát za pravdu, že se stavební uzávěra opírala o teprve budoucí a v době jejího vydání neexistující výstupy, takový stav je však zcela souladný se zákonem a samotným účelem tohoto územního opatření. Odkazoval-li pak krajský soud (jakož i odpůrce) v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2024, č. j. 6 As 164/2023-67, podpořil jím právě již výše vyslovený závěr, že odůvodnění stavební uzávěry již z důvodu její povahy umožňuje jistou míru obecnosti. Potud je toto rozhodnutí zcela přiléhavé, aniž by bylo významné, že v odkazované věci regulace sledovala zamezení konkrétnímu stavebnímu záměru.

[21] Namítala-li dále stěžovatelka, že o dodatečné změně původního funkčního využití plochy (z plochy VL na plochu BI), rozhodlo zastupitelstvo města účelově, nelze než shodně s argumentací krajského soudu konstatovat, že takový nedostatek postihuje proces vydání územního plánu, resp. může zatížit samo výsledné opatření obecné povahy o vydání změny územního plánu. Sotva však bude moci učinit nezákonným územní opatření o stavební uzávěře, jež pracuje se související územně plánovací dokumentací podle jejího aktuálního stavu. Ve shodě s názorem krajského soudu proto kasační soud zdůrazňuje, že je v tomto ohledu na stěžovatelce, aby využila prostředky obrany proti samotné změně územního plánu, resp. proti jejímu návrhu (§ 101a a násl. s. ř. s., § 52 odst. 2 stavebního zákona). Vyjádřil-li se pak krajský soud k otázce účelovosti změny funkční plochy, činil tak ve své podstatě jen *obiter dictum*.

[22] K namítané duplicitě regulace stanovené jednak územním opatřením o stavební uzávěře a jednak etapizací výstavby podle účinného územního plánu je pak stěžovatelce třeba přisvědčit potud, že krajský soud v odůvodnění rozsudku tuto duplicitu sám konstatoval. Učinil tak ovšem na podporu závěru, že zákaz výstavby v dotčené lokalitě není pro stěžovatelku náhlým zásahem do legitimního očekávání, nýbrž že výstavbě v této ploše brání v územním plánu již dříve přijaté podmínky postupného zastavování jednotlivých ploch. Stěžovatelka ovšem zcela pomíjí navazující část odůvodnění rozsudku, v níž krajský soud srozumitelně vysvětlil, že instituty stavební uzávěry a etapizace výstavby sledují zcela odlišné cíle, působí na sobě nezávisle a stejně tak nezávisle mohou vznikat i zanikat. S tím se kasační soud nemůže než ztotožnit. Územní opatření tedy nelze mít za rozporné se zákonným požadavkem na přiměřený rozsah stavební uzávěry (§ 97 odst. 1 stavebního zákona) jen proto, že v současné době shodou okolností dopadá na konkrétní území zákaz výstavby plynoucí ze dvou různých zdrojů regulace. Nelze ostatně zcela vyloučit hypotetickou možnost změny územního plánu, jež by za současné účinnosti stavební uzávěry etapizaci výstavby rozvolnila či zcela zrušila. I tuto námitku proto kasační soud hodnotil jako nedůvodnou.

[23] Stěžovatelka konečně krajskému soudu rovněž vytkla, že nezkoumal nezbytnost a přiměřenost, tj. proporcionalitu stavební uzávěry. Kasační soud v této souvislosti pro pořádek připomíná, že přezkum proporcionality opatření obecné povahy je integrální součástí pravomoci správních soudů, byť na tento krok soudní kontroly procesní úprava nepamatuje výslovně (srov. ust. § 101d odst. 2 s. ř. s. *a contr.*). I řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ovládá v současné době zásada dispoziční. Krajský soud tak tuto otázku nezkoumá z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 6 As 188/2014-66). Nelze přitom přehlédnout, že stěžovatelka v návrhu na

pokračování

zrušení územního opatření nenamítala nedostatek proporcionality, ani výslovně netvrdila, proč je omezení založené územním opatřením ve vztahu k ní nepřiměřené. V návrhu tvrdila pouze, že její námitka „neproporcionality“ uplatněná proti návrhu územního opatření nebyla odpůrcem řádně vypořádána (str. 8 návrhu). Krajský soud proto v odůvodnění napadeného rozsudku reagoval právě na tuto výtku, jež měla podle stěžovatelky činit územní opatření nepřezkoumatelným.

[24] Vypořádání této námitky, jak jej krajský soud provedl zejména v bodě 45 napadeného rozsudku, jistě není příliš podrobné. Krajský soud v něm z odůvodnění územního opatření abstrahoval výslovně potřebu zabránit nadměrnému zatěžování níže položených pozemků území dešťovou vodou pocházející z vyšších míst (těmi jsou přitom i bezprostředně navazující pozemky stěžovatelky). Že se tento problém týká i předmětné zastavitelné plochy X lze nadto dovodit také z vypořádání stěžovatelčiny námitky proti návrhu územního opatření, v němž o ní odpůrce hovoří jako o ploše přiléhající k plánovanému koridoru, kterou je vzhledem ke kapacitě čerpacích stanic odpadních vod třeba hydrogeologicky zkoumat. V tomto ohledu krajský soud poněkud nepřesně odkázal na strany 7 - 9 územního opatření, namísto stran 11 - 14, na nichž se odpůrce této námitce věnoval a zdůvodnil tak, proč se zákaz stavební činnosti vztahuje i na plochu zahrnující předmětné pozemky. Stěžovatelka přitom již v námitce proti návrhu územního opatření nedostatek proporcionality spatřovala právě pouze v jejím rozsahu, tj. v zasažení jejích pozemků stavební uzávěrou, aniž by nepřiměřenost uzávěry jakkoli podrobněji rozvedla. Jak ovšem již výše zaznělo (bod 17), kasační soud má za to, že odpůrce rozsah stavební uzávěry vůči pozemkům stěžovatelky řádně zdůvodnil.

[25] Stěžovatelka ani v řízení před krajským soudem nikterak blíže nevysvětlila, co přesně má námitkou „ohledně neproporcionality“ na mysli. Jakkoli kasační soud nepřehlíží, že krajský soud se v tomto bodě omezil na velmi obecné odůvodnění, nelze než připomenout tradiční závěr judikatury správních soudů, totiž že kvalita žaloby (návrhu) předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). I tuto stížní námitku proto kasační soud hodnotil jako nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[27] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného odpůrce, nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu